

C/2024/5106

26.8.2024

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2024 r. – Evroins inshurans grup/EIOPA

(Sprawa T-247/24)

(C/2024/5106)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evroins inshurans grup AD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciele: A. Morogai, H. Drăghici i F. Giurgea, lawyers)

Strona pozwana: Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Odwoławczej Europejskich Urzędów Nadzoru z dnia 11 marca 2024 r. (BoA-D-2024-02) („zaskarżona decyzja”), a w konsekwencji decyzji EIOPA nr EIOPA-23-719 z dnia 19 września 2023 r. o niewszczynaniu dochodzenia w sprawie potencjalnego naruszenia prawa Unii Europejskiej w odniesieniu do cofnięcia zezwolenia Euroins România Asigurare-Reasigurare SA; lub, ewentualnie,
- nakazanie Komisji Odwoławczej Europejskich Urzędów Nadzoru dokonania ponownej oceny odwołania wniesionego przez Euroins Insurance Group AD od decyzji nr EIOPA-23-719;
- obciążenie Europejskich Urzędów Nadzoru i EIOPA kosztami postępowania poniesionymi przez Euroins.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące główne zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję Odwoławczą Europejskich Urzędów Nadzoru rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽¹⁾, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE ⁽²⁾, regulaminu proceduralnego Komisji Odwoławczej Europejskich Urzędów Nadzoru oraz traktatu FUE:
 - Komisja Odwoławcza Europejskich Urzędów Nadzoru naruszyła prawo, stwierdzając, że decyzja EIOPA-23-719 o niewszczynaniu dochodzenia nie stanowi „decyzji” w rozumieniu rozporządzenia nr 1094/2010;
 - Komisja Odwoławcza Europejskich Urzędów Nadzoru naruszyła prawo, stwierdzając, że decyzja EIOPA-23-719 nie stanowi „decyzji” w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
 - Komisja Odwoławcza Europejskich Urzędów Nadzoru nie stwierdziła naruszenia przepisów dyrektywy 2009/138 przez właściwy krajowy organ nadzoru („właściwy organ krajowy”);
 - zaskarżona decyzja nie odnosi się do naruszenia traktatu FUE przez EIOPA.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. 2010 L 331, s. 48).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (przekształcenie) (Dz.U. 2009 L 335, s. 1).

2. Zarzut drugi dotyczący wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem ogólnych zasad prawa Unii:
 - zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasady równego traktowania, głównie w związku z tym, że Komisja Odwoławcza Europejskich Urzędów Nadzoru nie rozważyła, czy EIOPA działał w sposób nieobiektywny i dyskryminujący wobec skarżącej;
 - zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasady proporcjonalności. Komisja Odwoławcza Europejskich Organów Nadzoru nie zweryfikowała zgodności decyzji nr EIOPA-23-719 z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, głównie w zakresie tego, czy wspomniana decyzja była odpowiednia do osiągnięcia zamierzonego celu;
 - zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Komisja Odwoławcza Europejskich Urzędów Nadzoru nie zweryfikowała dochowania przez EIOPA i właściwy organ krajowy obowiązku działania w sposób spójny, przejrzysty i przewidywalny;
 - zasada skutecznej ochrony sądowej ma zastosowanie nie tylko do egzekwowania prawa Unii, ale także do ochrony praw przyznanych przez prawo Unii. Prawo do zwrócenia się do Komisji Odwoławczej Europejskich Urzędów Nadzoru nie było jednak skuteczne, ponieważ komisja ta odmówiła właściwej oceny rzeczywistego charakteru decyzji nr EIOPA-23-719 i sprawdzenia jej faktycznych skutków;
 - zaskarżona decyzja nie odnosi się do braku uzasadnienia odmowy wszczęcia dochodzenia z naruszeniem zasady podawania uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „Kartą”):

Naruszono postanowienia art. 47 Karty, ponieważ prawo skarżącej do odwołania się od decyzji nr EIOPA-23-719 przed Komisją Odwoławczą Europejskich Urzędów Nadzoru było iluzoryczne, a więc nieskuteczne ze względu na to, że komisja ta nie przeprowadziła rozsądnej oceny faktów i dowodów przedstawionych przez skarżącą.
4. Zarzut czwarty dotyczący wydania decyzji nr EIOPA-23-719 z przekroczeniem uprawnień EIOPA uregulowanych w dyrektywie 2009/138 i rozporządzeniu nr 1094/2010:
 - odmawiając wszczęcia dochodzenia przeciwko właściwemu organowi krajowemu, EIOPA działał z przekroczeniem swoich kompetencji regulowanych na mocy rozporządzenia nr 1094/2010 oraz poza swoimi upoważnieniami prawnymi i zakresem uprawnień. EIOPA działał w sprzeczności z powierzoną mu misją zapewnienia zbieżności nadzoru w całej Unii Europejskiej;
 - Komisja Odwoławcza Europejskich Urzędów Nadzoru nie zbadała dokładnie wszystkich czynników powodujących konieczność wszczęcia dochodzenia.